

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

St. Just, [Claude Godard D'ancourt De].;
Ordene af S. Just ; Musiken af [Franç. Adrien]
Boieldieu ; Oversat ved T. Thaarup.

Titel | Title:

Califen af Bagdad : Et Syngespil i 1 Act

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Kjøbenhavn : Joh. F. Schultz, 1803

Fysiske størrelse | Physical extent:

62 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

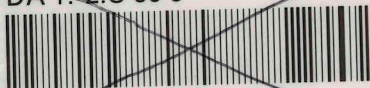

Just
Calif of Bagdad

56. - 311.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
DA 1. 2. S 56 8°

1 156 0 8 02008 3

Det Kgl. Bibliotek

130025702019

Califen af Bagdad.

Et Syngespil i Een Act.

Ordene af S. Just.
Musiken af Boieldieu.

Oversat

ved

L. Thaarup.

Kjøbenhavn 1803.

Trykt og forlagt af Directeur Joh. F. Schultz,
Kongelig og Universitets Bogtrykker.

P e r s o n e r n e .

Isaun, Calife af Bagdad.

Lemaide, Enke.

Zetulbe, hendes Datter.

Nemaldin, Fætter til Lemaide.

Kesie, en ung Pige i Tjeneste hos Lemaide.

En Cadi.

En Dommer og hans Følge.

(Scenen er i Bagdad.)

Første Scene.

Skuepladsen forestiller det inderste af et Børrelse; man seer paa den venstre Side et Vindue, som gaaer ud til Gaden; og længere borte en Dør, som gaaer ind til et andet Børrelse, ligeledes en Dør paa høire Side, som gaaer ud til Haugen, og længere frem et Vindue. Bagerst er en Dør, som gaaer ud til Gaden. Børrelset med alt det, der er i, maa være yderst simpelt.

Zetulbe og Kessie

(Kommer begge ud fra Børrelset næstved.)

Kessie.

Fat Mod, hvad nytter det, du tier.

Zetulbe.

Nei, nei, jeg tør ei.

Kessie.

Barnerier.

Nu vel, saa tael.

Zetulbe.

O nei! jeg tie bør.

Kessie.

Hvorfor?

Zetulbe.

Hvor kan jeg, at jeg elsker, sige.

Jeg det aldrig vove tør.

Kesie.

Nu vel, skjøndt du intet vil sige,
Har du dog selv alt røbet dig.

Zetulbe.

Hvordan! jeg selv har røbet mig.

Kesie.

Den Mand, du tilsvor Kierlighed:
Dog uidentvivel i Bagdad boer?

Zetulbe.

Ja! det er meere end jeg veed.

Kesie.

Har han en Rang?

Zetulbe.

Jeg det ei troer.

Kesie.

Veed du hans Midler?

Zetulbe.

Nei min Pige.

Kesie.

Men hans Navn du dog vel veed?

Zetulbe.

Endnu jeg det dig ei kan sige.

Kesie.

Du elsker ham?

Zerulbe.

Spørg ei om det.

Kesie.

Mit Begreb det overstiger,
Hvordan du hans Navn ei veed!

Zerulbe.

Mod dig jeg oprigtig vil være
Du seer intet dulgt jeg vil bære,
Du alting nu tilfulde veed.
Men gode Pige
Du ingen sige
Det mindste om min Kjærlighed.

Kesie.

Jeg seer du oprigtig vil være,
Jeg seer intet dulgt du vil bære,
Jeg alting nu tilfulde veed.
Din tause Pige
Skal ingen sige
Det mindste om din Kjærlighed.

Kesie.

Foruden den Oplysning, som du nu har givet mig, staaer endnu tilbage, at underrette mig om, hvorledes du er kommet i Bekjendskab med din Elsker.

Zerulbe.

Du har Ret, jeg skal opfylde dit Ønske. For omtrent 2 Maanedes siden, kom jeg tilbage fra en Spad.

Spadferetour, tilligemed den Pige, som var i Tjeneste hos min Moder før du kom; strax ved Torvet bleve vi overfaldne af en Trop Araber fra Dræken, som stundom, ved Hjælp af Nattens Mørke, snige sig ind i Byen for at røbe; Frygten havde allerede berøvet mig mine Sandsers Brug, da en mig Ubekjendt lod sig see; han angriber Røverne, som havde omgivet mig, adspredte dem, nærmer sig, seer paa mig, og sukker. Jeg tog strax Flugten, men jeg maae tilstaae dig, hans Suk, hans Diekast bragte mit Hjerte i en Forvirring, en Bevægelse, som jeg dengang tog for en Virkning af Erkjendtlighed, men som jeg opdagede siden...

Kesie.

At være Virkningen af Kjærlighed. Men har du fortalt din Moder denne Hændelse?

Zetulle.

Ja, men du veed at hendes langvarige Uheld har gjort hende mistroisk næsten mod Alt, det gaaer endog saavidt, at uagtet al den Umage, jeg har gjort mig for at give hende de fordeelagtigste Besgreb om min Befrier, saa har hun dog sat sig i Hovedet, at han efter hans Dragt at dømme og den Hurtighed, hvormed han lod sig see i dette græsselige Dieblif, var selv een af Røverbanden. Efter hendes Meening, var jeg uden min hastige Flugt blot sluppet af deres Hænder, for at falde i hans. Al Kesie! havde hun kun seet ham, saa vilde hun vist fattet andre Tanker om ham, og hun skulde vist ikke endnu i Morges spottet af mig

mig og holdt mig for en Laabe, da jeg talte med hende om min ædelmodige Befrier.

Kesie.

Men har du seet ham tiere?

Zetulbe.

Næsten hver Aften, naar jeg sidder her i Bærelset og affkompagnerer mig paa min Luth, saa kommer han hist henne paa Pladsen. Men, det som jeg ikke kan begribe Aarsagen til, er at han aldrig lader sig tilsyne uden mod Tusmørket, og altid under en nye Forklædning.

Kesie.

Du taler dog vel med ham?

Zetulbe.

Ja! men vi ere saa langt fra hoerandre.

Kesie.

Imidlertid forstaaer I dog hinanden?

Zetulbe.

Gjælden, hvis jeg skal troe mit Dre, men altid, naar jeg spørger mit Hjerte.

Kesie.

Nu forundrer det mig ikke mere, at du har viist Modbydelighed, da den gamle Messur satte sig i Hovedet, at du skulde holde det for en Lykke at ægte ham, fordi han var Emir, riig og mægtig.

Zetulbe.

Åh! hvor skulde det have gaaet mig, hvis ikke min Moder havde givet ham Afslag.

Un.

Anden Scene.

Zetulbe, Nermaladin. (Kette gaaer.)

Nermaladin.

God Dag min kjære Zetulbe!

Zetulbe.

Ah! velkommen kjære Fætter; nu det maae man kalde en Lykke, at faae dig at see, siden du er bleven Officeer i Califens Garde.

Nermaladin.

Du veed vel, at mit Embede binder mig til Isauuns Slot . . . jeg ønskede at tale et Dieblif med din Moder, er hun hjemme?

Zetulbe.

Nei, men hun kommer nok strax, for Cadi har ladet hende sige, at han vilde see ind til hende i Aften.

Nermaladin.

Udenviis for at plage hende for de 100 Sequiner, som hun skylder ham, og som det er hende umueligt at betale ham. Hvem skulde have troet, naar man seer hende bragt til denne Yderlighed, at hun er Enke af en af Califens tappreste Generaler.

Zetulbe.

Ah, efter min Faders Død har min stakkels Moder været uden Hjælp, uden Midler, og meget uslykkelig. Imidlertid er hun, uagtet hendes sorgelige Forsatning, dog altid munter, altid elskværdig, altid god. Men, sig mig engang, har du noget vigtigt at fortælle hende?

Nermaladin.

Meer end du kan forestille dig.

Zetulbe.

Naar saa er, saa vil jeg lade Kesse hente hende, thi hun veed sikkert, hvor hun er.

Nemalbin.

Din Tjener henrykker mig.

Zetulbe.

Kan du undre dig derover, det gjælder jo min Moder.

Tredie Scene.

Nemalbin.

Jeg er bange for Califen lader mig kalde i min Graværelse. Endskjønt Isamin er ung, elskværdig, og temmelig munter, saa er han ikke desto mindre undertiden meget alvorlig, han vil vide alt, og vil selv see alt. Der er ingen i Bagdad, som drømmer om, at han driver sin Narvaagenhed saa vidt, saa han gaaer rundt om i Byen ene og forklædt, og stundom udsat for temmelig ubehagelige Tilfælde. Vel sandt, de kan ingen Tjener have for ham, da han har taget Officererne af sin Garde, og Politiet i Fæd, at de ikke maae aabenbare til noget Menneske det falske Navn, han giver sig, og som han blot behøver at nævne, for at undgaae Uleilighed Jeg vil dog troe at disse Rattevandringer har undertiden andre Begrunde, og at de vilde være mindre hyppige, vare ikke disse Kjærligheds Intriger Efter hans Tænkemaade, jo mere eventyrlige de ere, jo bedre staae de ham an.

Fier-

Fjerde Scene.

Nemaldin, Lemaide, Zetulbe, Resie.

Lemaide.

Jeg hører min kjære Nemaldin, at du ønsker
at tale med mig.

Nemaldin.

Ja.

Lemaide.

Hvorom?

Nemaldin.

Jeg kommer endnu eengang for at tale med
dig om Messur.

Zetulbe.

Saa Saa! havde jeg kunnet gjættet det, saa
skulde jeg ikke have skyndet mig saa, for at lade
min Moder hente.

Nemaldin.

Du erindrer dig, at han ønskede Zetulbes
Haand?

Lemaide.

Jo det husker jeg.

Nemaldin.

Du har givet ham Afslag?

Lemaide.

Det burde jeg.

Nemaldin.

Dit Afslag har fornærmet ham.

Lemaide.

Kan nok være.

Nemaldin.

Han har Ont isinde med dig.

Lemaide.

Det veed jeg.

Nemaldin.

Han hader dig.

Lemaide.

Jeg beklager ham.

Nemaldin.

Og jeg, jeg frygter ham.

Lemaide

(sagte til Nemaldin, i det hun søger at skjule sin Frygt for sin Datter.)

Skulde du have nogen Årsag . . .

Nemaldin.

Ja, og jeg kommer for at underrette dig derom. Viid da, at i dette Dieblis har een af mine Venner, som staaer i Forbindelse med Emiren, fortalt mig: at Messur ikke kan tilgive dig det Afslag du har givet ham, og at han søger at benytte enhver Leilighed for at hæve sig over dig og ødelægge dig.

Lemaide.

Alt dette foruroliger mig slet ikke. Han har begjært Betulbe fordi hun er smuk; jeg har givet ham Afslag, fordi han er styg; han vil let finde sig en anden Kone, fordi han er riig; jeg spaaer ham ilde, fordi han er gammel; han vil glemme min Datter, fordi han ikke elsker hende; og ødeslægge mig kan han ikke, fordi jeg er allerede ødelagt.

Nemaldin.

Ja det er got nok; men erindre dig, at Messur er den mægtigste Mand i Bagdad næst efter Califen, og at han har tusinde Leiligheder til at gjøre dig Fortred.

Les

Lemaide.

Hvad vil du? skulde jeg af Frygt for ham opofre min Datters Lykke . . . O! havde hendes Fader fulgt mit Raad, saa havde han, i Stedet for at give hende denne glimrende Opdragelse, som gjør hende til et Exempel for alle unge Piger i Bagdad, opdraget hende, som hendes Moder, hun skulde da besiddet mindre Kundskaber, mindre Talenter; men han skulde da levet roelig i sin ubekjendte Tilstand, og ikke været udsat for Emirens Forfølgelser.

Nemaldin.

Det gjør mig ont, at jeg har bedrøvet eder, men jeg har troet det nødvendigt, forud at underrette eder om en ond og mægtig Mands Hensigter. Min Pligt kalder mig tilbage til min Post, og jeg seer mig tvungen til . . .

Lemaide.

Det skulde være mig ukjært, at det mindste Ophold skulde forvolde dig Ubehageligheder, for din Zver i at tjene mig. Men siden du har Hastværk, saa gaar igjennem Haven, den stoder til Slotsporten. Vi skal føre dig tilbage, og vi finde vel paa en Maade at forekomme Messurs Ansøgning.

Nemaldin.

Kunde vi kun det.

Zerulbe.

Blot hans Navn kommer mig til at skjælve.

Lemaide (til Zerulbe.)

Nu kom, og vær dog ikke saa bedrøvet, seepaa mig, om jeg bærer mig saaledes ad.

De

Yemaldin.

Ja . . . sat Mod Zetulbe, og forlad dig paa vor Narvaagenhed. Lad de skjulte Farer, hvormed Emiren truer dig, være, hvordan de vil, de bør kun lidet forskrække dig, for at forudsæe dem, slaae din Lid til din Moders Hjerte, og for at undgaae dem, til din Vens Nidkjærhed. (De gaae.)

Femte Scene.

Kefie.

Jeg seer meget vel, at min Frues Munterhed er paatagen, og hvad Zetulbe angaaer, saa, hvis jeg skal dømme efter hvad hun har fortroet mig, maa hendes Sind være i en meget ubehagelig Bevægelse, eller maaskee meget behagelig; endnu kan jeg ikke dømme efter mig selv, om den Virkning, Kjærlighed gjør paa Zetulbes Hjerte, saasom jeg endnu ved en besynderlig Skjæbne ikkun kan gjøre mig Gissninger over denne Artikel. Imidlertid, o Mahomets stolte Sønner, skulde een af eder lade et Diekast falde paa Kefie, saa tør jeg haabe, at han ikke skulde angre sit Valg; ja maaskee min Jover, min Omhue skulde komme ham til at føle mindre den Nødvendighed, at sætte saa mange Lænder i Skat, hvor hans Folkeskerds Lyst til Forandring lader opsløge de Skjænheder, hvormed de opfyldte deres Harems.

Jeg for Eders Gunst at fortjæne
Skal stræbe ethvert Lands Maneer

Med

Med Jer Smag at foreene.

Dersom Frankrigs tryllende Pige

Du vil bæere med

Din Haand og Kjærlighed;

Paa sliq synderlig Væ

Jeg veed at sætte Priis;

Jeg dig saa tro skal være,

Som man er i Paris.

Hvis paa Italiensk jeg skal vinde din Priis:

I Sangs melodiske Klager

Jeg min Elskov male skal,

Og min Sjæls navnløse Dval,

Som langt fra dig mig plager.

Hvis at elkes paa Spansk dig end mere behager:

Jeg venter dig, naar Natten mørkest er,

Ei Avind da vor kjælnæ Elskov seer.

Skal jeg klynke for dig som en Skotslænderinde,

Skal jeg fra Hjelbets Top Nat og Dag sige dig:

Ewig elsker jeg dig!

Men skulde du Behag i Tydsklands Pige finde:

Som hun, og jeg at valse veed,

Nu rundt, nu op, nu atter ned.

Men hvis en brittisk Møe du til din Haand vil
binde,

Skal du see, at jeg veed

Al Kulde at forsage,

Og i min Dands antage

Elskværdig Munterhed.

Saa jeg skal vide at behage,

Og hver Dag meer og meer indtage!
 Ved min Konst, min elskede Mand.
 Hver en Dag han i mig skal finde
 En troe, skjønt en nye Elskerinde,
 Og hver Dag mere Fryd i sin Stand.

Sjette Scene.

Isauun, Resie.

(Isauun er klædt som en arabisk Røver, med en grov Turban, en Doffelskind's Kjole omgivet af et bredt Belte udgjør hans Dragt, han er bevæbnet med en lang Sabel med Trægreb.)

Isauun (bagesp paa Theatret.)

See her er da min elskværdige Zetulbes Bolig.

Resie.

Hvad vil det Menneske?

Isauun.

Kunde du sige mig mit smukke Barn om Le-
 maide er hjemme?

Resie.

Nei, hun gif nyelig ned i Haugen med en af
 sin Familie, de havde noget at tale sammen.

Isauun.

Og hendes Datter?

Resie.

Gif med hende. (ved sig selv.) Naar man seer
 ham nær ved er han smukkere end ved første Bieaast.

Isauun.

Isauun.

Gaae, jeg beder dig, og sig Lemaide, at der er en hos hende, som ønskede at tale med hende et Dieblif.

Resie (forlegen.)

Men . . .

Isauun.

Ah! jeg mærker, du er bange for at lade mig være her allene.

Resie.

Jeg tilstaaer . . .

Isauun (som seer sig om i Værelset, siger smilende.)

Imidlertid synes mig dog du kan gjøre det uden Frygt.

Resie (for sig selv.)

Hans Anmærkning er temmelig rigtig.

Isauun (utaalmodig.)

Gaa gaae dog.

Resie.

Gaa gaae dog, jeg gaaer, jeg gaaer, nei see' mig engang, han taler, som han var Herre her.
(Hun gaaer.)

Syvende Scene.

Isauun.

Jeg forundrer mig slet ikke over den Mis-
tanke hun satte til mig ved første Diekast; det
er just paa denne Tid at Røverne fra Orken kom-
mer

mer undertiden ind i Byen, i Haab om at flusse Emir-
rens Narvaagenhed og for at sætte Indbyggerne i
Contribution, jeg maae tilstaae, at man i denne
Dragt snarere skulde tage mig for en Røver, end
for Califen af Bagdad. Man maae give mig Ret
i, at dette Eventyr begynder paa en gandske syns-
derlig Maade; nu vel, saameget desto bedre, jeg
vil søge at ende det paa samme Viis. Længe har
Zetulbes Ynde og Talenter opvakt den Attraae hos
mig, at see hende; jeg saa hende, og fattede det
Forsæt at dele Tronen med hende. Saasnart jeg
gjorde mine vise og forsigtige Venner bekendte med
dette Forsæt, saa holdt de min Kjærlighed blot for
en Grille og betragtede den som Følgen af min Til-
bøielighed for overordentlige Eventyr, og paalagde
mig en Maanedes Prøve, for det maatte være mig
tilladt at underrette Zetulbe om mit Ravn og mine
Hensigter, jeg maatte bevilge det. I Nat ved den
fjette Time er endelig denne Prøvetid udløbet. Agt-
værdige Lemaide, indtagende Zetulbe! hvilken Lykke
for mig at forandre eders Skjæbne. Fod til Høi-
hed, har jeg nydt alle Forlystelser, men aldrig,
nei aldrig har jeg kjænt nogen sødere, nogen san-
dere Glæde, end den, at formilde Lykkens Stræng-
hed mod Dyd og Skjønhed.

Attende Scene.

Isauun, Lemaide.

Lemaide (uden at see Isauun.)

Hvem kan det være, der vil tale med mig?
det er uidentvibl Cadi.

(Hun faaer Die paa Isauun, og giver et Skrig fra sig.)

B

Isauun.

Isauun (uden at see Lemaide.)

Imedens jeg er eene, saa vil jeg gjøre mig
bekjendt med Egnen; endnu nogle Dieblikke, og
jeg skal eie det kostbareste, som er i dette Huus.

Lemaide.

Hvad hører jeg?

Isauun.

Det jeg meest frygter for er at blive robet;
men hvad seer jeg, tilgiv at jeg kommer og for-
styrer din Eensomhed, du er formodentlig forun-
dret over mit Besøg.

Lemaide (ved sig selv.)

Forundret, nei just ikke det.

Isauun (ved sig selv.)

Jeg maa søge at udfritte hende lidt. (hejt.) Du
veed altsaa ikke hvem jeg er.

Lemaide (sagte.)

Jeg frygter meget, at jeg har gjættet det.
(hejt) Kan jeg . . .

Isauun (med Fripostighed.)

Jeg begynder altid med at gaae lige til Sa-
gen, for jeg er ingen Elsker af Omsoeb, jeg veed
at du har . . .

Lemaide (hæftig og med Frygt.)

Hvem jeg, jeg har intet, aldeles intet.

Isauun.

Du har en Datter.

Lemaide

Lemaide (sagte.)

Hvad vil han sige med det?

Isauun.

Jeg kjænder hende.

Lemaide.

Kan vel være.

Isauun.

Hun er giftefærdig.

Lemaide.

Det er sandt.

Isauun.

Hun er smuk.

Lemaide.

O ja.

Isauun.

Du har endnu ikke valgt hende en Brudgom.

Lemaide.

Nei!

Isauun.

Nu vel, jeg kommer just for at foreslaae dig
een.

Lemaide (forundret.)

Hvorledes?

Isauun (med Lethed og hurtigt.)

Han vil uden tvivl staae dig an, han er ung,
elskvardig, velskabt, man fatter Tillid til ham ved
første Diekast, han veed at tale i rette Tid, og li-

geledes at tie, aldrig letsinelig, ofte frygtsom og altid sædelig, kort sagt, saaledes er den Brudgom som jeg taler for, og som du her seer for dig.

Lemaide (sagte.)

Vel, det er blot een der har en Skrue løs, jeg kommer lidt til mig selv igjen.

Isauun.

Du synes forundret over mit Forslag?

Lemaide.

O, jeg har Uret . . . det er saa fornuftigt . . .

Isauun.

Ja hvad andet, din Datter staar mig an, intet kan være naturligere, jeg begjærer hende af dig, kan noget være simplere, du tilstaaer mig hende, kan noget være billigere, jeg ægter hende, kan noget være bedre. See det kalder jeg en afgjort Sag.

Lemaide.

Naa, saa du ægter min Datter.

Isauun.

Endnu i Aften.

Lemaide.

Jeg er dig forbunden for at du har ladet mig det vide i Forveien.

Isauun.

Hendes Medgift er parat.

Lemaide.

Lemaide.

Man skal see at der er intet videre at gjøre end at anordne Gjaestebudet.

Isauun (hurtigt.)

Det er færdigt.

Lemaide (for sig selv.)

Jeg har ikke tænkt feil. Det Menneſke er fra Forſtanden.

Isauun.

Du ſkal blive tilfreds dermed, jeg har intet ſparet.

Lemaide.

Jeg raader dig, at du ikke ſætter dig i Berkoſtning.

Isauun.

Kjær dig ikke derom, jeg bryder mig kun lide om Penge, jeg veed Midler til at ſkaſte mig dem, og du ſkal ſee Prover derpaa.

Lemaide (ſaare.)

Au! det er nok bedſt jeg holder mig til min forſte Mening om ham. (hoit.) Gaae, gaae min Ven, jeg ſeer nok hvem du er, ſaa pak dig, eller jeg ſkal ſtrax . . .

Isauun.

O jeg beder dig, begegn din Svigersøn lide hoſligere.

Lemaide.

Du vilde neppe føre dig ſaaledes op, var jeg ikke eene her . . . Det er en Lykke for dig, at
min

min Fætter Demalbin maae være paa Califens Slot,
han skulde nok lære dig at tale af en anden Tone,
han . . .

Isauun.

Demalbin, Officeer i Isauuns Garde?

Lemaide.

Just ham, hvis man sønnede Fortjenester,
saa burde han i det mindste have en Emirs Plads.

Isauun.

Ne vel, der er just en saadan Plads ledig,
den maae Isauun give ham.

Lemaide.

O! naar du er af den Mening, saa kan det
aldrig feile, med din Ubefaling . . .

Isauun.

Den er saa god, som enhver anden.

Lemaide.

Vel mueligt, men endnu engang, paa dig
hørt, jeg beder dig, jeg hører min Datter, staa
hende for den Skræk, som din Nærværelse uden-
tvivl vil foraarsage hende.

Isauun.

Hvem veed, maaskee tør hun begegne mig
mindre strængt end du.

Niende

Niende Scene.

Isauun, Lemaide, Zetulbe.

(Kæffe hun gaaer ud igjennem af Døren bagerst paa Skuepladsen, under Erioen, Zetulbe giver et Skrig, da hun gjenfjender Isauun.)

Lemaide. { O see! hvordan hun skjælver, hæver,
Mit kjære Barn ei bange vær.

Zetulbe. { En ukjænde Kraft mit Hjerte hæver
O Fryd! det er ham selv jeg seer.

Isauun. { Mit Hjerte sig til Haabet hæver,
O hvilken Fryd! jeg hende seer.

Lemaide.

Sat dig, vær ei bange min Pige.

Isauun.

Gud! hvor deilig.

Zetulbe.

Hvor lykkelig.

Lemaide.

Al sig selv mon hun veed at sige.

(sagte.) Hvad er det du siger min Pige
Frygter du ham?

Isauun.

Erster hun mig?

Zetulbe.

Det er ei Frygt.

Isauun.

Isauun.

Mit Haab tør stige.

Zetulbe.

Hvor jeg føler Hjertet at slaae!

Lemaide (for sig selv.)

Hvad er det, hvad skal dette sige,
Hun bliver rød, et Suk opstiger.
Mon det er Frygt som sligt formaaer?
Jeg mig paa hende ei forstaaer.

Zetulbe (for sig selv.)

Hvad er det, hvad skal jeg sige
Jeg bliver rød, Sukke opstige.
Himmel! hvor stærkt Hjertet det slaaer,
Mon det er Held mig Haabet spaaer.

Isauun.

Hun bliver rød, Sukke opstige
Himmel! hvor stærkt Hjertet det slaaer.
Ha! hvilken Fryd Haabet mig spaaer.

Lemaide.

Nu, saa kom til dig selv igjen. . . . Hvor
ledes kan Synet af det Menneske . . .

Zetulbe.

Af min Moder, du seer i ham.

Lemaide.

Hvem da?

Ze-

Zetulbe.

Ham, som jeg endnu i Morges talte med dig om.

Isauun (sagte.)

Hun har da tænkt paa mig.

Lemaide.

Nu vel, da jeg sagde dig at det var . . . man behøver jo blot at see ham for at være overbevist derom; nu falder jeg ikke mere i Forundring over at han er kommet her for at tilbyde sig som din Brudgom.

Zetulbe.

O min Moder!

Lemaide.

Sat dig, det skal han aldrig blive.

Isauun.

Et strengt Forbud, men til Lykke det kan hæves.

Lemaide.

Jeg forstaaer mig ikke paa hende . . . Men see dog ret paa ham, jeg beder dig, see dog ret paa ham, og døm saa selv om jeg kan . . .

Isauun.

Ikke saa hidsig min gode Lemaide.

Lemaide.

Maa bide Lun, jeg venter een, han skal nok . . .

Isauun.

Isauun.

Hør, troe mig, du kan gjøre, hvad du vil, saa er det afgjort at du skal have Il Bondocani til Svigersøn.

Lemaide.

Il Bondocani, . . . hvilket Navn.

Zetulbe.

Men min Moder, det er jo et Navn, som ethvert andet.

Lemaide.

Jo jeg skal nok give min Datter til en saadan Brudgom, jeg som har givet en Emir Afslag.

Isauun.

En Emir, ikke andet.

Lemaide.

Men havde han kun været Capitain for Golt af din Haandtering?

Zetulbe.

Min Moder, kan du begegne ham saaledes.

Lemaide (sagte.)

I Sandhed, dersom jeg ikke regnede slig Deeltagelse til Erkjendtlighed . . . (til Isauun.) Nu for sidste Gang, gaae din Vej, siger jeg dig, eller frygt . . .

T i e n d e S c e n e.

De Foregaaende. Kestie.

Kestie.

Der er Cadi.

Isauun.

Isauun (ved sig selv.)

Cadi, det er godt at han veed . . .

Lemaide (sagte med Fornoielse.)

Det slog ham. (høit.) Ah min Ven, dette
Besøg gad du nok helst undvareet.

Isauun.

Hvorfor det?

Lemaide.

Men det er Cadi, siger jeg dig.

Isauun.

Nu vel, saa meget desto bedre, han kunde
aldrig komme mere beleiligt, nu kan han strax op-
sætte Egetestabs-Kontrakten.

Lemaide.

Hvordan, du tør vove at lade dig see for en
Cadi — du.

Isauun.

For halvhundrede, om det skulde gjælde.

Lemaide (sagte.)

Nu det er mig en dumdriftig Spidsbube. (høit.)
Men veed du da ikke, at han er allergladest naar
han kan være ond, vrølevurren og paaastaende.

Isauun.

For mig kan han være, hvad han lyfter, jeg
er ikke bange for ham.

Lemaide.

Han maae da begegne Følk af din Haandte-
ring bedre end sine Skylpnere. (sagte.) I det mindste
skal

skal jeg forsøge paa at faae ham til at stille mig ved dette Menneske. Du Kæse, tag mit Arbeide og bær det hen til din Moder, og beed hende sælge det saasnart, som mueligt.

Ellevte Scene.

De Foregaaende. Cadi.

Lemaide.

God Dag Hr. Cadi.

Cadi.

Nu, vil du da ikke endelig eengang blive fed af at lade mig løbe frem og tilbage uden Ophør, for at kræve en Sum, som kommer mig til med Rette? Troer du, du har een af disse smaae Creditorer for dig, som man kan lade vente saalænge man vil? Har du glemt at jeg er en Mand af Midler af Consideration? troer du at du saaledes kan føre dig op imod en Cadi? Er det den Erbdighed, den Agtelse, du skylder Talenter, Dyder, Kundskaber, Fortjenester, fort sagt, en Mand, som mig.

Lemaide.

Hr. Cadi, det gjør mig meget ont, men for nærværende Tid er det mig umueligt at tilfredsstille dig, og jeg maae derfor ydmygt bede dig at give . . .

Cadi.

Hvad? hvem, jeg, give, hvad!

Se-

Lemaide.

Giv dig en Smule til Taals. Men siden du er her, saa beder jeg dig, brug din Myndighed.

Cadi.

Jeg kan intet.

Lemaide.

Hør mig.

Cadi.

Jeg hører intet.

Lemaide.

Naar du faaer at vide.

Cadi.

Jeg veed intet.

Lemaide.

At jeg har hos mig.

Cadi.

Uden at jeg er . . .

Lemaide.

En Spidsbube.

Cadi.

Fuldt og fast til Ginds at søge dig. Hør, for sidste Gang, vil du betale mig?

Lemaide.

Nei.

Cadi.

Godt! dit Afslag skal blive lagt i Retten.

Se-

Lemaide.

Som du vil.

Isauun.

Og jeg, jeg forbyder dig det.

Zetulbe (sagte til Isauun.)

Hvad gør du.

Isauun.

Hvad jeg bør.

Eadi.

Hvem er du, som tør tale saaledes.

Isauun.

Det skal jeg lære dig.

Eadi.

Uforfammede! tør du glemme den Verbødighed, du skylder en Eadi.

Isauun.

Saa glem ikke den Skaansel, du skylder en Ulykkelig.

Eadi.

Jeg vil have mine Penge.

Isauun.

Hvor mange?

Eadi.

Handrede Sekiner.

Isauun.

Vær roelig.

Eadi.

Cadi.

Jeg har dem tilgode.

Isauun.

Du skal faae dem.

Cadi.

Og det strax.

Isauun (kaster en Pung til ham paa Bordet.)

Der —

Cadi.

Det er min Troe sandt.

Lemaide.

Jeg kan neppe komme til mig selv igjen.

Cadi (til Lemaide i det han giver hende Tegn til at komme nærmere.)

Veed du vel, at dette Menneſke har en meget veltalende Maade at udtrykke ſig paa? hvem er det?

Lemaide.

Det ſkal jeg have ondt ved at ſige dig, alſe hvad jeg veed, er at han nu i en Time har gjort mig Hovedet kruſet, og at han, efter hans egen Sigende, hedder Il Bondocani.

Cadi (ſtæder op og vølter Bordet.)

Hvordan?

Lemaide.

Hvad fattes dig?

Cadi (i hæftig Bevægelse.)

Tuſinde Gange om Forladelſe min naadige Frue; tuſinde Gange om Forladelſe, men han kalder ſig, ſiger du . . .

See

Lemaide.

Jh min Gud, kom mig ikke til at gjentage dette sygge Navn.

Cadi.

Lad see, men siig mig engang endnu, han kalder sig . . .

Zetulbe.

Il Bondocani.

Cadi (løber omkring som en Gal.)

Er det mueligt! Il Bondocani, og jeg, hvad! O! Alla! Ali! Alla!

(Isauun giver ham Tegn til at gaae; han løber alt hvad han kan, og raaber bestandigt: Ah Allah!)

Tolvte Scene.

Lemaide, Isauun, Zetulbe.

Gik han fra Forstanden? men siig mig dog engang, hvad skal alt dette betyde? blot du nævner dit Navn, bliver han forplumret, han lyster dit Vink, og det, som endnu er det meest ubegrikelige, han gaaer bort uden at tage sine Penge. Samtidigt fortryder det mig ikke; nu kan du tage dine Penge til dig igjen, for du indseer vel at jeg bør ikke taale . . .

Isauun.

Er det dit Alvor Lemaide?

Lemaide.

Tag dine Penge igjen, siger jeg dig.

Isauun.

Isauun.

Nu vel da; men det er for strax at sende Cadi dem.

Lemaide.

Endnu engang jeg begriber ikke . . .

Isauun.

Lad din Forundring fare, min gode Moder! vi har endnu andre mere væsentlige Forretninger at afgjøre . . . jeg forlader dig, og gaaer bort for at beskæftige mig med adskillige Indretninger i Henseende til mit Giftermaal.

Lemaide.

Nei, han giver ikke Slip.

Isauun.

Du skal snart modtage Juveler, Meubler og tusende andre saadanne Smaaeting; som for Exempel de 20,000 Sekiner, som jeg bestemmer dig til Brudegave.

Zetulbe (sagte til Lemaide.)

20,000 Sekiner min Moder.

Isauun.

End videre: da vi, paa den God vi staae med hinanden, ikke behøver at bruge mange Cereemonier, saa vil jeg komme i Aften og spise hos dig.

Lemaide (inderlig bestyrtet.)

Jungenlunde, jeg beder dig . . . dersom nogenfinde . . .

Isauun.

Jeg paatager mig hele Anretningen, saa du behøver ingen Umage at gjøre dig.

Lemaide.

Lad det ikke falde dig ind.

Isauun.

Altsaa til vi sees igjen, Farvel min Fjærlige Moder, Farvel Zetulbe, farvel alle mine Onskers Maal. (Han gaar.)

Trettende Scene.

Lemaide. Zetulbe.

Zetulbe.

Min Moder, du maa sige hvad du vil, saa tør jeg svare for, at dette er et skikkeligt, ja endog et meget skikkeligt Menneske.

Lemaide.

Og hvad Prøver har du derpaa?

Zetulbe.

Den Tjeneste han har gjort mig, den Rolighed han viser, og især den Deeltagelse jeg føler for ham.

Lemaide (for sig selv.)

Skulde jeg have taget Feil af hendes Forsættelser?

Zetulbe.

Hvad siger du min Moder.

Lemaide.

At Erkjendtlighed er Beviis paa et got Hjerte, og at du beviser det. Thi jeg tvivler ikke paa, at
det

det er den allene, som saaledes bestemmer dig til hans Fordeel.

Zetulbe.

Erkjendtlighed? Hør min Moder, døm selv om de Følelser denne ubekjendte Yngling har vaakt hos mig.

Fra den Dag af hans Kjækhed lærte
Hin Røverflof at frygte sig,
Hans Villed svæver for mit Hjerte,
Og Roe er flyet langt bort fra mig.
Frygt og Haab mit Hjerte regjære,
Hvis det Erkjendtlighed skal være,
Man knap skal finde fjern og nær
En meer erkjendelig end jeg er.

Lemaide.

Afsorgtge.

Zetulbe.

Naar jeg ham seer, alt om mig smiler,
Ingen Kummer føler jeg meer.
Men, o Gud! min Glæde bortiller
Naar jeg ham ei mere seer.
Uden Trøst min Sorg jeg maa bære.
Hvis det Erkjendtlighed skal være,
Man knap skal finde fjern og nær
En meer erkjendelig end jeg er.

Lemaide.

Og med din Følelse af Erkjendtlighed skulle du udentvivel tilsidst være i Stand til at antage hans Forslag?

Zetulbe.

Jeg troer det min Moder.

Lemaide.

Men overvei dog et Dieblif; hois denne Zi Bondocani virkelig var værdig til at begjære din Haand, skulde han da have taugt med sin Familie og sin Stand? Skulde han have geleidet det Tilbud han gjorde mig med tusende Vittigheder, den eene mere upassende end den anden? Jeg spørger dig: er det saaledes et Menneske med værgtige Hensigter vilde have ført sig op i et lignende Tilfælde?

(Det begynder at mørknes.)

Zetulbe.

Hvordan? skulde det være mueligt . . . O min Moder, du gennemtrænger min Sjæl med Sorg og Frygt . . . Imidlertid maa du dog tilstaae mig, at hans Opførsel mod Eadi, og de 20,000 Sekiner, som han har lovet os . . .

Lemaide.

Jo mere blændende hans Løfter ere, des mindre bør vi stole paa dem. 20,000 Sekiner, gaae, gaae! du vil længe komme til at vente dem!

Zetulbe.

Jeg veed ikke; men visse Anelser sige mig det Modsatte, (sagte.) maatte de kun ikke skuffe mig.

Lemaide.

Nu vel, lad os glemme det Menneske, som vi uden Tvivl ikke hører mere til, det er sildig og vi maae tænke paa . . . Men hvad er dette for en Allarm.

Hjor.

Tjortende Scene.

(Isauus Folk, som bære Stoffer, Juveler, Tapeserier, Girandoler, Fæde med Frugter ic. ic. En Betjent udmærket fra de andre.)

E h o r.

Edens Bei her vor Gud betræder,
Vi en Houris her for os seer.
Skjønne Chor af Saliges Glæder,
Kom, o kom, tag Ophold her.

Lemaide (til en af Isauus Folk.)

Maa jeg spørge.

(Isauus Folk vende hende Anggen.)

Nu frisk, vi maae vor Dont forrette,
Først Tapetet fæstes maa.

Lemaide (henvendende sig til andre.)

Men sig mig dog, hvem har befaleet Jer...

Isauus Folk.

Tag Bordet, her vi det maa hensætte,
Sætter Blomster og Frugter derpaa.

Lemaide.

Vil I da ikke sige mig af hvem I har faaet
Ordre.

(Een af Folkene gjør hende en dyb Hilsen og gaar tilbage.)

Af Il Bondocani.

Lemaide.

Hvordan, Jeres Herre?

(Een af Folkene ligesom den forrige.)

Er Il Bondocani.

(En Betjent, bedre klædt end de andre, kommer; han har et meget brillant Skrin, som han præsenterer Lemaide; to andre, som følge med ham, bære et meget større Skrin. Issauuns Folk arbejde beskændigt.)

Lemaide.

Fra hvem er dette?

Alle Issauuns Folk.

Fra Il Bondocani.

Lemaide.

Jeg vil uopholdelig . . .

Issauuns Folk.

Edens Bei her vor Fod betræder,
Vi en Houris her for os seer.
Skjønne Chor af Saliges Glæder,
Kom, o kom, tag Ophold her.

En Betjent.

I dette Skrin ligger de 20,000 Sekiner,
som man har lovet dig.

Zetulbe.

Nu vel, har jeg længe ventet?

Betjenten.

I dette, høortil Il Bondocani selv har Rog-
len, og som du forgjæves vil prøve paa at aabne,
findes Ting, som med Tiden vil lære dig at kjende
den, der har udsendt os.

Zetulbe.

Sagde jeg dig det ikke nok, mine Ahnesser
bedroge mig aldrig.

Lemaide.

Jeg maa sige, endskjønt jeg ikke veed dette Menneskes Hantering, saa nødes jeg dog at tilstaae, at han er ordholden. Men du, som synes at eie hans Fortrolighed, siden han har betroet dig dette Skrin med hvad det indeholder, du maa dog vide, hvem han er, af hvad Stand er han?

Betjenten.

Han kalder sig Il Bondocani.

Lemaide (fortrædelig.)

Jh, min Gud, det veed jeg jo; men hvad er hans Betjæning?

Betjenten.

Det veed jeg ikke.

Lemaide.

Hvor boer han?

Betjenten.

Det har man ikke sagt mig.

Lemaide.

Han maa dog være meget rig?

Betjenten.

Det veed jeg ikke, men tillad mig, at jeg efter Il Bondocani's Ordre maae sætte disse Sager ind i næste Værelse.

Lemaide.

Nu vel, nu vel, alt dette er ikke andet end en Drøm, imidlertid skulde den ingen Tak have, som vakte mig af den, thi den begynder at blive interessant.

(De

(Betjenten gaaer ud af Værelset, hilser Lemaide meget højt og gaaer bort med langsomme og afmaalte Skridt, ligesom han kom ind, de Andre følge efter. Lemaide holder dem tilbage og fører dem fremmest paa Skuepladsen, og siger til dem i en bedende Tone:)

Mine Venner! mine kjære Venner! af Høflighed, af Menneſteſjærlighed, siger mig dog hvem eders Herre er.

Betjenten.

Derom er vi ligesaa uvidende som du, men hvad hans Navn angaaer, da kalder han sig . . .

Lemaide..

Min Gud, det veed jeg ligesaa godt som I, endnu engang, sig mig blot . . .

(Isaauus Galt i det de gaae.)

Edens Vel her vor Fod betræder,
Vi en Houris her for os seer.
Skjønne Chor af Saliges Glæder,
Kom, o kom, tag Ophold her.

(De gaae ud.)

Femte Scene.

Lemaide, Zetulbe.

Lemaide.

Altting løber paa min Tre rundt med mig. Mon dette vel ogsaa er mit Huus, mon jeg er Lemaide? Dette Menneſte — hans Forøringer — der maa være noget overnaturligt i alt dette.

Zetulbe.

O! du begynder at fatte bedre Tanker om Il Bondocani; det er herligt. Le-

Lemaide.

Ja jeg maa virkelig tilstaae, at alt det jeg seer, beviser at jeg har dømt urigtigt om ham.

Zetulbe.

Men hvor kunde du ogsaa saaledes tage feil. Hans Tone, hans Figur, kort sagt alt hos ham syntes tilfjendegibe, at han var et skikkeligt og ædelmodigt Menneske, o hvad det er mig en Trøst, jeg føler en Glæde . . . en Tilfredshed. (for sig selv.) Skal jeg troe det Haab, der opliver mig, saa vil snart min Lykke være fuldkommen.

Sextende Scene.

De Foregaaende, Resie.

Resie (Kommer forskrækket.)

O Himmel.

Lemaide.

Hvad er der?

Resie (som bliver det vaer der er i Børrelset.)

Men hvad seer jeg? alting synes at bekræfte . . .

Lemaide.

Hvordan?

Resie.

Veed du ikke det endnu . . . Det Menneske som du har modtaget.

Zetulbe.

Ru vel.

Resie.

Resie.

Det er en Røver: Capitain.

Lemaide og Zetulbe.

Hvad hører jeg!

Resie.

Man søger efter ham, og snart . . .

Lemaide (til Zetulbe talende efter hende.)

Jeg sagde dig det nok min Moder, mine
Ahnelser har aldrig bedraget mig; og jeg, som
var saa godtroende og lod mig overtale. Men nu
har det Ende, i det mindste tael ikke et Ord mere
til mig derom.

Zetulbe.

Vor du slaae Liid til denne Tusentast — (til
Resie.) hvorfra har du dette nyt?

Resie.

Det er allerede over hele Byen, og lige fra
min Moders Huus og hertil talte man ikke om an-
det, men det værste derved er: at din forbandede
Raboe, dette affhyelige Menneſke, med eet Ord
Emiren, har nyelig angivet dig for Dommeren,
som Medvider med den Røver man forfølger.

Zetulbe.

O Himmel.

Lemaide.

Endelig har han naaet ſit Diemed; men hvor-
for anklager man os?

Resie.

Kesie.

For at skule i dit Huus adskillige Ting, som disse Arabere har rovet, iblandt andet et Skrin, riigt besat med Edelskene, som han har seet bære forbie sit Vindue, og som han siger, tilhører Califen.

Lemaide.

Califen?

Zetulbe.

Hvilken Bagtalelse.

Lemaide.

Nu der er vi i Sandhed indviklede i en smuk Sag.

Zetulbe.

Alt dette er Emirens Bærk. Yemalbin havde advaret dig om hans Hensigter, og den ulykkelige Al Bondocani finder sig indbefattet i hans Hevn.

Lemaide.

Hvordan! du troer endnu? . . . Hvad mig angaaer, saa er mit Hoved saa forvirret af alt det, som jeg har seet og hørt i Dag, at jeg ikke mere veed hvad jeg tænker, siger eller gjør.

Kesie.

I hvem denne Al Bondocani ogsaa er, vil han gjøre vel i, ikke tiere at nærme sig dette Huus, thi Kertens Betjente vil være her i Dieblirket.

Zetulbe.

O Himmels! formodentlig veed han intet af denne Hændelse, og altsaa kommer strax som han har lovet.

Le

Lemaide (yderst forstræffet.)

Det er ude med os.

Zetulbe.

Kommer han, er han forloren.

Lemaide (med Brede.)

Hvad for en Ustjerne har ogsaa ført os den
forbifjrede Araber paa Halsen.

Syttende Scene.

De Forrige, Isauun.

Lemaide

Er han ikke der igjen.

Isauun.

Du seer at jeg møder til bestemt Tid.

Lemaide.

Hvem du er, et skikkeligt Menneske, Røver
eller Troldmand, saa frels dig, flye, siger jeg
dig, jeg befaler dig det.

Zetulbe.

Og jeg, jeg beder dig derom.

Lemaide.

Kettens Betjente kommer her strax, de søger
efter dig.

Isauun.

Lad dem det, jeg har saaledes forskandset
Dorren at de vil bruge en god Tid inden de faaer
den sprængt.

Lemaide (tafter sig paa et Sæde ved Bordet.)

Hvilken gyselig Skjæbne venter os.

Isaun.

Hvor vi skal gjøre et nydeligt Maaltid.

Lemaide.

Alle mine Engstelser vare grundede.

Isaun.

Alle mine Ønsker ere opfyldte.

Lemaide.

Men tænk dog paa, at Rættens Betjente...

Isaun.

Har spist til Aften, lad os gjøre ligesaa.

Lemaide.

Jo men spise til Aften.

Isaun.

Kom Zetulbe! sæt dig ved Siden af din Moder.

Zetulbe (sagte.)

Jeg veed ikke hvorledes det er, men hans Nærværelse giver mig Mod.

(Isaun fører hende til Bordet og sætter sig ogsaa.)

Isaun.

Jeg seer med Fornøielse, at man har efterkommet mine Ordre; hvilket behageligt Dieblif! hvor dyrebart for min Kjærlighed! (han drikker.) dette Maaltid uden Ceremonier, dette simple Sted, men

men forskjønneth ved dine Yndigheder! din Moders Munterhed, (man hører Larm paa Gaden.) og fremfor alt den elskværdige Noelighed vi nyde, alt dette indtager mig til Henrykkelse.

Kesie (som har seet ud af Vinduet.)

Det er Rettens Betjenter.

Lemaide.

Nu er vor sidste Time kommen.

Isauun.

Lad os drikke, denne Vin fra Chiros er uforlignelig; men for at gjøre Festen fuldkommere, maa vi synge, og jeg vil begynde.

Kjærligheds Held troer een at finde
Blot ved sin Pragt og Høiheds Glands.
Atter andre søger at vinde
Ved eget Værd dens Myrterkrands.
Venner, vi see paa denne Klode
Hver har sin Daarskab og Mode.
Held den, sit Liv at nyde veed;
Thi leve Fryd og Kjærlighed.

En i Krigens Farer og Hæder
Finder sit Held og sit Behag.
Og en Anden i Elskovs Glæder
Hensmelter under eensomt Tag.
Venner, vi see paa denne Klode
Hver har sin Daarskab og Mode.
Held den, sit Liv at nyde veed;
Thi leve Fryd og Kjærlighed.

Stems

Stemmer udenfor.

Slaaer til, slaaer kun Porten ned.

Isauun.

Leve Fryd —

Hilb være Fryd og Kjærlighed!

Zetulbe og Lemaide.

O var han langt fra dette Sted.

Kesie.

O Gud! de strax til os indbryde.

Lemaide.

Nu vel hør du det.

Isauun.

Lad dem bryde.

Lemaide.

Er du af dit Liv saa kjed.

Isauun.

Hil være Fryd og Kjærlighed.

(Der slaes to Slag.)

Lemaide. Zetulbe. Kesie.

Nei jeg ingen Redning veed,
O Skræk! de os fængsler med.

Attende Scene.

De Forrige. Dommeren og hans Følge.

Chor.

Hvo tør I flig en Udaad øve,
 Og mod Retten Modstand prøve?
 Ei skal sligt ustraffet gaae,
 Eders Løn i snart skal faae.

Dommeren.

Strax det Skriin Jsauun tilhører
 Til mig fører.

Lemaide.

O hør mig! o Gud!

Chor.

Strax du lyde maa vort Bud.

Zetulbe. Kesie. Lemaide.

Alt det de hyde lad os gjøre.

Lemaide til Zetulbe.

Kom med mig.

Zetulbe.

Jeg følger dig.

For ham jeg skjælver, o Gud!

Nittende Scene.

Dommeren og hans Følge. Isauun.

Dommeren.

Nu svar med lydelig Stemme.

Isauun.

Med et Ord jeg ham skal tæmme.

Dommeren.

Før du i Fængsel skal gaa

Du dit Navn mig sige maa.

Isauun.

Hvad? jeg i Fængsel skal gaae?

Den Sag lidt pudseerlig falder.

Dommeren.

Nu snart dit Navn.

Isauun.

Mit Navn?

Dommeren.

Ja vist, dit Navn?

Isauun.

Saa, du vide vil mit Navn?

Dommeren.

Saa, hurtig!

Isauun (reiser sig.)

Nu vel, jeg mig kalder

Il Bondocani.

D

Dom-

Dommeren.

O Bee!

(Til sine Folk.)

O! hvordan vil det os gaae,
 Det er Califen vi her møde.

Chor.

Hvad hør jeg, hvilken rædsom Brøde;
 Men han er saa mild og god.
 Tilgiv! Tilgiv! du er saa god,
 Tilgiv du os vort Overmod!

Isaun.

Hvor det faldt det store Mod.

(De falde alle paa Knæ for Isaun.)

Tyvende Scene.

De Foregaaende. Lemaide, Zetulbe,

Kessie (de bære Ektrinet.)

Lemaide.

Hans Liv er tabt! saa hør mig.

Zetulbe.

Men mon jeg drømmer?

Zetulbe (som faaer Die paa Isaun.)

Kessie.

Lemaide (til sin Datter

Gud! hvilket
 Under!

(De staar i høieste Forundring.)

Chor.

Chor.

Alle for dig vi knæle ned
 Vær naadig, vær os ei vred.
 Vi alle for dig bæve.

Lemaide. Zetulbe. Resie.

De for ham jo knæle ned;
 De bede, synes os, vær os ei vred.

Isauun.

Nu for mig de knæle ned;
 Eders Liv . . . dog reiser jer,
 I Bondocani det ei kræver.
 Nu pakker jer.

Choret.

Nu Venner fort, afsted! afsted!

Lemaide. Zetulbe. Resie.

Hvilken Gaade for os,
 Hvad latterlig Forlegenhed.

En og tyvende Scene.

Isauun, Lemaide, Zetulbe.

Lemaide.

Hvor alting har faaet en anden Skikkelse i
 et Dieblif, nu tvivler jeg ikke paa at du kan heve:
 ved et eneste Diekast indtager du Piger, forjaget
 Creditorer, kujonerer Dommere, og tilsidst naar
 man troer dig i Rettens Hænder, slutter du med

at benaade den; men hvorledes har du gjort disse trodsige og ubehøvlede Mennesker sga ydmyge?

Isauun.

Jeg sagde dem mit Navn.

Lemaide.

Og dermed var det gjort.

Isauun.

Tilforladelig.

Lemaide.

Man maae tilstaae at du har et stolt Navn, og jeg begynder at forsoner mig med det.

Isauun.

Og du min kiære Zetulbe, har du forbundet din Skræk.

Zetulbe.

Jeg var overbevist om min Moders Ufskyldighed og frygtede kun for dig.

Lemaide.

Nu kan vi i det mindste for det første være roelige, thi Gud skee Lov, med dig, veed man aldrig enten man er forfulgt eller beskyttet, riig eller fattig, død eller levende. Men da vi, Gud veed paa hvad Maade, er sluppen ud af Faren, saa troe mig, hold dig herefter roelig, og for alting vov dig ikke tiere i den, jeg gad imidlertid dog gjerne vide, hvorledes det hænger sammen med det Skriin, som tilhører Califen.

Isauun.

Jeg sværger dig til, at det tilhører mig.

Zet

Zetulbe.

Jeg har altid troet at det var en Bagtalelse,
opfundet af Emiren.

Isauun.

Og som Isauun uidentvist vil straffe.

Lemaide.

Jo men. Isauun . . . en Galning, som
ikke tænker paa andet, end sine Forlystelser.

Isauun.

Du behandler ham meget ilde, han er ung,
og kan endnu . . .

Lemaide.

Han . . . imellem os sagt, det er et letsin-
digt Menneske, uden Karacteer, uretsfærdig.

Isauun.

Du er meget stræng.

Lemaide.

Hør engang, hvorledes han har handlet mod
mig. Hans Fader var engang i et Slag i Fare
for at miste sit Liv, og blev reddet ved min Ges-
mals Tapperhed, og til Belønning lader Sønnen
Enken vansmægte i Elændighed.

Isauun.

O deri er jeg af din Mening, han har Uret,
meget stor Uret, det er en Lykke for ham, han
kan oprette den.

Lemaide.

Jeg forlanger intet af ham.

Isauun.

Isauun.

En Aarsag mere til at faae alt.

To og tyvende Scene.

Kesie, de Foregaaende.

Kesie.

Der kom nylig een ind, tager jeg ikke feil,
saa er det din Fætter.

Lemaide.

Hvad vil han her saa til Dags.

Isauun (Sagte.)

Jeg gjætter det. (høit.) Formodentlig har han
noget hemmeligt at berette dig, jeg vil gaae ind i
det andet Værelse.

Lemaide.

Men tænker du ikke paa at gaae? vi er alle
rebe i den 6te Time af Natten.

Isauun.

Med hvilken Utaalmodighed har jeg ikke ventet
det!

Lemaide.

Og hvorfor?

Isauun.

Det er ved denne Tid, at mine Venner vil
komme her under Instrumenters Lyd, for at be-
vidne Betulbe deres Hoiagtelse,

Re:

Lemaide.

Hvorledes, hvorledes, jeg haaber dog de la-
der det blive.

Isauun.

Hvad mig angaaer, saa staaer endnu tilbage,
at bringe Egteskabs-Contracten i Rigtighed, og
dermed vil jeg bestaaet mig.

Lemaide.

Moer du dig saa meget du lyster med at for-
fatte Contracten, men faae mig til at underskrive
den er en anden Sag.

Isauun.

Du vil underskrive den.

(Han gaaer ind i det næste Værelse.)

Lemaide.

Det vil vi faae at see; nei, jeg har aldrig
fjendt noget Menneſke saa paaſtaaelig som han.

Tre og tyvende Scene.

De Forrige, (uden Isauun.) Nermalbin.

Nermalbin (Kommer meget glad ind.)

Endelig er jeg frie, og kan fortælle eder en
saa beſonderlig Hændelse, saa utrolig, at I uden
tvivl ſlet ikke vil troe den, for jeg holder den ſelv
endnu for en Drøm.

Lemaide.

Forklar dig.

Nermal

Nemaldin.

Jeg gik fra eder, som simpel Officeer i Califens Garde, hvad tænker I jeg nu er?

Lemaide.

Vie lidt, jeg erindrer mig, er — — —
nu det manglede endnu.

Nemaldin.

Jeg vil ikke lade eder længere i Ubished, saa
viid da den store Hemmelighed eller rettere Under:
din Søstersøn er Emir.

Zetulbe.

Emir.

Lemaide.

Ru vel, det tænkte jeg nok.

Nemaldin.

Du bliver slet ikke forundret derover?

Lemaide.

Jeg forundret? jeg har hørt saa meget! seet
saa meget, at for nærværende Tid forekommer mig
alle Mahomets Underværker forbigangne, nærvæ-
rende og tilkommende, som Borneleeg.

Nemaldin.

Hvad er der da hendet dig?

Lemaide (viser ham omkring i Værelset.)

For det første alt hvad du seer omkring dig,
og dernæst en Svigersøn, som foruden andre Ba-
gateller, giver min Datter 20,000 Sekiner i Bru-
degave.

Nemal-

Nemaldin.

20,000 Sekiner, men det maae være en Prinds, en Fyrste? Ah Lemaide! slaae strax til med dette ædelmodige og velgjørende Menneske.

Lemaide.

Der er kun een lille Vanskelighed derved, og det er: at dette ædelmodige og godgjørende Menneske er hverken Prinds eller Fyrste, men en Capitain for en Trop af de Gotsfolk, der eftersee Caravanerne.

Zetulbe.

Hvordan? du kan endnu . . .

Nemaldin.

Hvad hører jeg, og du har fundet give dit Minde til . . .

Lemaide.

Jeg veed ikke, hvorledes det er gaaet til, men han har næsten afvunget mig . . .

Nemaldin.

Udendviol har han misbrugt din uhykkelige Stilling! o lad ham bringe andensheds hen sine Foræringer, sine Rigdomme.

Zetulbe.

Døm ham ikke uden at høre ham, han er ikke langt borte, og du kan . . .

Nemaldin.

Hvor er han?

Lemaide.

I dette Bærelse.

Nemaldin.

Nemaldin.

Og det paa denne Tid, jeg spørger ved Mahomed, at jeg skal straffe hans uforfæmmede Dumdristighed. (Han vil trække Sabelen og gaae ind i Bærelset.)

Zetulbe (hindrer ham.)

Hold inde.

Nemaldin.

Han skal døe, han skal døe, siger jeg dig.

Lemaide.

Fat dig, og i hvad du gjør, saa maal dig ikke med dette overordentlige Menneske.

Nemaldin.

Han være, hvem han vil, jeg frygter ham ikke.

Lemaide.

Blid at alt, lige til hans Navn er en Talisman for ham.

Nemaldin.

Hvad hedder han da?

Lemaide.

El Bondocani.

Nemaldin (dybt bestyrtet.)

Hvad siger du? El Bondocani?

Lemaide.

Tilforladelig!

Nemaldin.

Og han vil ægte din Datter.

Lemaide.

Han selv.

Yemaldin (i yderste Forvirring.)

O Lemaide! O Zetulbe! vider . . . men
min Eed . . . jeg kan ikke tale . . .

Lemaide.

Nu vel, gjør nu ikke det forbisrede Navn
atter sin Virkning, og min Søstersøn bliver fjans-
tet som alle de andre, nu vel (efteraber ham.) han skal
døe, han skal døe, siger jeg dig. Nu lad os see,
træk din Sabel — hvi tøver du.

Yemaldin.

Lad være at skjæmte, og tak hellere alle Væs-
ners Væsen, fordi han giver din Datter en saas-
dan Brudgom.

Lemaide.

Hvad vil dette sige, skulde du kjænde den
Galning af Araber.

Yemaldin.

Min Mosier, hvad siger du . . . hvis han
hørte dig.

Lemaide.

Giv du dig tilfreds, jeg har slet ikke toun-
get mig i hans Rørbarelse.

Yemaldin.

Hvorledes . . . du har behandlet ham?

Lemaide.

Som en Lykkeridder, som en Røver-Capitain.

Yemal-

Yemaldin.

O Himmel! du er uhykkelig.

Lemaide (forstræffet.)

Uhykkelig . . . hvad vil du sige med det?

Yemaldin.

Frygt for at have fortørnet — El Bondocani.

Lemaide.

Hans Tale . . . denne Hemmelighed, o du
gør mig saa bange, saa bange . . .

Zetulbe.

Nu vel min Moder, gør nu Rabnet den
samme Virkning paa dig, som andre?

Lemaide.

Dette forbistrede Menneske vil berøve mig
Forstanden, det er vist . . . men hvad hører jeg
atter . . .

Fire og tyvende Scene.

De Foregaaende, Isauuns Hof og
Følge.

E h o r.

Ved eders Herres Valg, o Venner eder glæder!
Det er, o Dyd! din Løn, o Kjærlighed! din Hæder.
Ved sin himmelske Vnde hun vundet har hans Sjæl,
Nyder elskende Par, o nyder Elfskovs Held!

Lemaide.

Jeg ei veed, hvor jeg er.

Refie.

Kefie.

Gud! hvilken Pragt mig blænder.

Zetulbe.

Er det en Drøm, neppe jeg selv mig kjænder.

*(To unge Fræentimmer sætte Zetulbe en riig Turban paa Hovedet.)*Modtag her af vor Haand, det saa kostbare Pant.
Men hvad er vel dets Værd, mon den Dyd som det
vandt.

Zetulbe.

Er det Troldom mig blænder?

Lemaide.

Hvem skjænker hende det, siig mig dog hvem det er.
Men hvorfra slig en Pragt.

Choret.

Selv Califen.

Han, hvis Brud hun er.

Califen.

Tag til Vidne herpaa, Diademet du bær.

Zetulbe.

Hvad Forvirring, tør jeg troe at Califen har
mig kjær.

Lemaide, Kefie, Choret.

Tør vi troe denne Lykke, at han har hende kjær.

Isauun

Isauun og Demaldin.

Hvad Forvirring, hvilken Nød, hvilken Dyd,
hvilket Værd.

Remaide.

Kan jeg troe det.

Zerulbe.

Sligt et Held.

Isauun.

Er du værd.

Du forskjønner ved Dyd, det Diadem du bær.

(Dandé.)

Slutnings - Chor.

Ved eders Fyrstes Valg, o Venner eder glæder!

Det er, o Dyd! din Løn, o Kjærlighed! din Hæder.

Ved sin Skjønhed og Dyd, hun vundet har hans

Sjæl,

Nyder elskte Par! o nyder Elskovs Held!

